

Lélek és Elme

Válogatás a mentális betegségekben szenvedők verseiből

Írók:

Bozóki Ottó

Feil András

Kossa Zsolt

Szeles – Verbovszky Andrea

Fotók:

Oláh Mónika

Szerkesztette: Papp Mihály

A kötetben szereplő írások az Integritás Egyesület tulajdona, annak felhasználása csak a tulajdonos írásos engedélyével történhet.

A kötet kereskedelmi forgalomba nem terjeszthető.

Borító terv: Papp Mihály

Nyomtatás: Színvonal nyomda Szeged, 2022

Felelős kiadó: Integritás Egyesület Szeged

Tartalom

Előszó.....	3
Feil András	4
Bozóki Ottó	21
Kossa Zsolt	25
Szeles – Verbovszky Andrea	49
Képek a betegek munkáiból	94

Előszó

E kötettel szeretnénk hálánkat kifejezni az Egyesületünk 20 éves fennállásának évfordulójának alkalmából. A megjelenés adományokból lett elkészítve.

Kik is vagyunk valójában?

INTEGRITÁS Egyesület

a páciensek és hozzátartozóik pszichiátriai, rehabilitációs érdekvédelmi és önszolgálati szervezete

KÜLDETÉSÜNK

A pszichiátriai betegek és hozzátartozóik számára a Dél-alföldi Régióban tagjaink mozgósításával közösséget, ismeretterjesztést és érdekérvényesítést nyújtunk, valamint segítjük a társadalomba való visszailleszkedést, esélyegyenlőséget, és a közvélemény toleránsabbá formálását

Valljuk, hogy társadalmi felvilágosítás, ismeretterjesztés, fórumteremtés nélkül a társadalmi, falak nélküli rehabilitáció nem valósítható meg. Ennek egyik fontos területe a társadalmi megítélés megváltoztatása, a kirekesztés helyett a befogadás, a közösségi együttérzés, szolidaritás, az elfogadást erősítő szemléletek erősítése.

Minden rajtunk múlik, a lelki akadállyal, fogyatékkal élőkre való odafigyelés, másságuk elfogadása, megértése, mely az első segítő kéznyújtás helyzetük javítása érdekében. Ez senkinek nem kerül pénzébe, de az érintetteknek szinte megfizethetetlen.

Céljaink érdekében

- ❖ Felvilágosító előadások, fórumok szervezése az előítéletek ellen, a haladó szellemű és sokszínű pszichiátriai rehabilitáció bemutatása.
- ❖ Teret biztosítunk az európai tapasztalatok hazai megismertetésének.
- ❖ Képviseljük, hogy a pszichiátriai rehabilitációt segítő korszerű ellátási és intézményi formák minél szélesebb körben kialakulhassanak és elterjedjenek, az elért ellátási színvonal ne csökkenjen.
- ❖ Támogatjuk a közösségi kapcsolatok ápolását, mely keretében.
  - ❖ Kreatív kézműves csoportot működtetünk.
  - ❖ Hozzártartozókat összetartó, felvilágosító, összejöveteleket szervezünk.
- ❖ Együttműködünk regionálisan és országosan civil szervezetekkel.
- ❖ Részvételünkkel támogatjuk a civil szervezetek rendezvényeit, tetteit.
- ❖ Szükségességnek tartjuk, ezért vállaljuk a fogyatékosok, lelki betegeket segítő civil szervezetek összefogását.
Jelentkezni integritaskhe@gmail.com címen lehetséges.

Tisztségviselőink díjazásban nem részesülnek. Működésünket tagdíjból, pályázatokból és az SZJA 1 % támogatásokból, adományokból fedezzük.

Papp Mihály az Egyesület elnöke

Szerkesztő

Feil Andrés

Negro Pákó

Te voltál az a kis macska,
Kit Hattyasról hoztam haza,
Hol életben nem hagytak volna,
Így nekünk, Barátom s Neje ajánlottak.

Itt Feil is nevelt-ek hirtelen,
KiFeilezésem mindkét értelmében,
S kandúr mivoltodhoz már akkor is hüen,
Csavarogtál egyre gyakrabban, messzebbre innen.

Biztos így sikerült Tesó(d)ba is,
Még Anna-k idején beleszeretni,
Kivel eleinte össze sikerült keverni,
Hisz úgy néz ki, mint Te, és anno Nuti!

S hogy ritkább esetekben mi volt?
Személyed néha megfordult itthon,
Hol kicsinyeire - ha kellett - jól rászólt,
Majd természetesen meg is lakmározott.

Aztán megesett, hogy úgy "elbujt",
Hogy napokig, hetekig nem is láttuk,
Utána ciccegvé sétáltunk, plakátoltunk,
Nem úgy, amikor eltűnt, mert nyaraltunk.

Kelt: Szegeden, 2020. 08. 02-án.

Nutella

Báummozós kiscica
Ici-Picit meglátta,
Kultúr Nuti felvette,
S testvéreként nevelte.

Egy nap azonban ráébredtek,
Nem egy nembe születtek,
Hamar egymásba szerettek, S három
kiscica született.

Közöttük csak egy kandúr lett,
Aki hamar el is keveredett,
A másik két nőstényke
Gyorsan teherbe esett.
Szültek ők is hármat-négyet,
Így összesen tízen lettek,

De felük hamar elveszett, S
elő máig sem kerültek.
Idővel még hárman elmentek,
Tehát csak Csíkos és Nutella maradt meg,

De egy nap utóbbi is elveszett,
Ezért nem simíthatom többé meg.
Pedig ő volt az én mindenem,
Úgy szerettem, mint gyermekem,

Nagyon hiányzol Te nekem

Örökké dorombolsz a lelkemben.
Hidd el én úgy terveztem,
Hamvaid nutellás üvegbe teszem,

De így, hogy tetemedre nem leltem,
Testi emléked nem őrizhetem.

Tán már arra sem emlékszem,
Legutóbb mikor hízelegtél nekem,
Mert sajnós kórházban fekszem,
Bár itt lehetnél most is velem.

Kelt: Szegeden, 2015. 09. 07.én.

Ötös-hatos hetese

Hetest játszom, nem hatost, Miben segített az ötvenhatos,
Akárcsak a mi nagy ötösünkben,
Az O hatvanötösével egyetemben.

Egyikük képviselte Dunaújvárost, Míg másikuk mindaddig Paksot,
Mikor egy esküvői eseményen, Megkezdődhetett a szerelem.

Mivel a tanulmányok, Mármint a felsőoktatások, Immáron itt
folytak, Szegeden,
Ahova aztán akkor le is telepedtek.

Életük itt sem lehetett magányos, Csak egy papa maradt Pakson,
Kit, nagyszülőként emlétek, Hisz gyerekek születtek.
Aki, azóta már nagyok, Tettek sok-sok rosszat és jót,
Am most nem nekik tisztelgek,
Hanem az ők egyedülálló szüleinek.

Mert nincs még egy ilyen páros, Mely ily mindenén át,
kitartón, Adott akadályokat átvészelve, Ot gyereket is
felnevelne.

Igy visszatérve a számokra, Mik ihletet adtak a számomra,
Ezen egyetlen évre emlékezzek,

Mikor azok némileg megcserélődtek.

Hiszen aki születése óta ötvenhatos, Az az idén töltött
hatvanötöt pont, Míg a hatvanötös nem más lett, . Mint éppen
ötvenhat éves.

S ezt miért most szavalom,

Mikor itt van már a karácsony? Mert ez évben sajnos

különösen,

Nagy hetesük keveset jöhetett össze.

A víruskirály

Mind halljuk ugyebár, Korábban az iskolánál, Már
óvodában tudván,

Mit tehet meg egy király.

Hogy neki mindent szabad. Kedvére parancsolgathat, Öt
mindenki kiszolgálja, Rend van országában.

Mint mindig is nálam,
Részemről az a hála,
Ami jó általában, Kiterjed a házra.

Ez is egy szokás, Mint oly sok más, Mi arra utal már,
Személyem mániás.

Ki valamit nagyon, Vagy inkább sehogy, De úgy tart
számon,

Mint király országot.

Van viszont, mit nem, Ami télen közeledett, S
tavaszra kiterjedt, A COVID 19-et.

Pedig mamám emlegette, Bár eleinte eltévesztette,
Királyvírusnak nevezte, Én rajta csak nevettem.

A tavasz kezdetén, A vírus ideért, Neki jött a
karantén

Nekem az "e-tanév".

Egy új órarenddel,

Oktatási módszerrel,

Különböző elvekkkel, Óriási tétekkel.

És mi a jó a rosszban?

Nem kérdeztek szóban, Csak írásban, gyakorlatban,
Utóbbiból épp átcsúsztam.

Meghálálni máig se tudtam, Ez bánt most a legjobban,
Mi marad meg utánam,

Emlékezni, hogy fognak. Vírusunkra visszatérve, A papírforma
ellenére, A vizsgán arcfedésre, Maszkot nem kértek.

Miért oly fontos ez? Mert biz az enyémet,

Se az óta, se előtte, Semmi sem fedte.

Hisz mindig biciklivel járok, Ismert üzleteket látogatok, Máskor
meg szorongok,

Nehogy szóljanak valahol.

Volt is már két alkalom, Egy kisebb és egy komoly, Már volt is rá
szándékom, Hogy kérjek bocsánatot.

Ám mivel ez fogadalom,

Azt fel nem adhatom. Míg lehet, kitartok,

Szabálytalanul, tudom.

Ettől érzem magam másnak, Többnek, mint a bátrak,

Kik olykor száguldoznak,

Ok az utak, én a vírus királyának.

Elvégre ahogy ók is teszik, Mások életével játszom én is,

Mert a COVID, ha engem nem is, Környezetemben bárkit
leterít.

Tehát tudom, tenni viszont semmit, Pedig csak el kellene határozni,
Hiszen nem akartam megfogadni,

Így alakult, nem akarok változtatni.

Van azonban egy valakim, Ki lehet, rá tud majd venni, Nem is
O, személy szerint, Intézménye, ahol őrzik.

Ott ugyanis szigorúan veszik,

A szabályt, mit a "király" írt ki, Bárki is szeretne oda belépni,

Szigorúan maszkot kell viselni.

A tilalom feloldása óta már, Személyem azon filozofál, Van-e
fontosabb annál,

Hogy újra lássalak Annánk.

Kelt: Szegeden, 2020. 06. 24-én.

**Vég,
E-t vetek**

Senki félre ne értse,
Ahogy írtam egyszer,
Nem a saját életemnek,
Csak egy rossz részének.

Mit én bár igen élveztem, Am nem így környezetem,
Kik vissza jeleztek nekem,
Mihamarabb változnom kell.

Ez viszont eddig sosem ment,
Legalábbis nem túl könnyen, Mert régi eszme él bennem,
Mindent, vagy semmit se.

Igy én messze megyek,
Egy helyre, hol segítenek,
Ahonnan haza sem térhetek,
Csak ha céloom végére érkezek.

Előtte azonban rendet teszek,
Hisz igazán ez motivál engem, Hogy tiszta út legyen mögöttem,
Bármilyen is álljon még előttem.

Fizikailag nagyját megtettem,
Segítettem, amiben lehetett, Mindenben, mindenkinek,
Most jöjjenek a lelkiek.

Hiszen nem is egy embert,
Többeket bántottam meg, Volt, hogy eltervezetten, Van,
aki csak félreértett.

Elvégre, aki másokért tesz, Az nézi is azon érdekeket, Sőt,
az én kis eseteimben, Gondolkodik a fejükkel.
Ez sok esetben persze, Nem vezet a helyesre,
Arra, amire épp kéne, Jó gondolatmenetre.

Ez volt a Nagy E-kkel,
Egy szép, kis versemmel,
Mely mégis, egyik esetben,

Sajna nagyon rosszul sült el.

Tudom is jól, elismerem, Már előre megéreztem,
De abban a helyzetben, Nem volt mit tennem.

Eluralkodott a kényszer, Hogy úgy kell kinéznie,
Oda kell beilleszkednie, Elnyomta érzelmeimet.

Mostanra már ráébredtem, Utólag belátom, ismétlem, Akkor azon
helyzetekben, Még nincs mit tennem.

Igy van mindennel,
Amit meg kell tennem,
Vagy csak megtehetem,
Mint mikor köszöntgetek.

A névnapokat figyelem, Már-már kényszeresen, Ami kapcsán
írtam ezt, Ezzel bocsánatot kérve.

Mivel nekem úgy jött le,
Azzal, akkor megsértettem,
Ám él bennem lelkesedésem,
Ma, ezáltal kiengesztelhetem.

Mert kedden útra kelek,
El Celldömölkig megyek,
Több hónapig ott is leszek,
Minden jót kívánok Önnek!
Kelt: Szegeden, 2020. 09. 16-án.

Vég,
E-t vetettem

Senki félre _ne értse,
Ahogy írtam egyszer,
Nem a saját életemnek,
Csak egy rossz részének.

Mit én bár igen élveztem, Ám nem így környezetem,
Kik visszajeleztek nekem,
Mihamarabb változnom kell.

Ez viszont eddig sosem ment, Legalábbis nem túl könnyen, Mert régi
eszme él bennem, Mindent, vagy semmit se.

Igy én messze megyek,
Egy helyre, hol segítenek,
Ahonnan haza sem térhetek,
Csak ha céloom végére érkezek.

Előtte azonban rendet teszek,
Hisz igazán ez motivál engem, Hogy tiszta út legyen mögöttem,
Bármilyen is álljon még előttem.

Fizikailag nagyját megtettem,
Segítettem, amiben lehetett, Mindenben, mindenkinek, Most
jöjjenek a lelkiek.

Hiszen nem is egy embert,
Többeket bántottam meg, Volt, hogy eltervezetten, Van, aki csak
félreértett.

Elvégre, aki másokért tesz, Az nézi is azon érdekeket, Sőt, az én kis
eseteimben, Gondolkodik a fejükkel.
Ez sok esetben persze, Nem vezet a helyesre, Arra, amire épp
kéne, Jó gondolatmenetre.

Ez esett meg tavaly is egyszer,
Mikor ünnepeltünk közösen, Nagyon magamra vettem, Vagy csak
félre értettem.

Azóta én Rátok sem néztem,
Azok után már szégyelltem, Viszont tegnap jött egy jel, A mairól
nem is beszélve.

Mivel előbb láttam Mesterem, Ma pedig felköszönthetem, Akit eddig
minden évben, Így idén se maradhat el.

Ahhoz azonban nincs képem, Hogy odaállítsak még elétek, Hisz
tudom mit követtem el,
Mit nem adtam meg Nektek.

Most viszont más a helyzet,
Mert másnak is fizetnem kell,

S mint megírtam, ha elkezdem,
Akkor már mindent, mindenkinek.

Ti még meg is érdemlitek,
Eddig se azért nem fizettem,
Illetve el se csak azért t'íntem,
Az első félévben tanulni kellett.

Valamint itt a vírushelyzet, Sőt, tavaszra megérkezett, Ezért úgy is
voltam vele, Tán nincsenek edzések.

Most bármi is a helyzet,
Bánom, amiket tettem, Bocsánatot Macinak, Névnapot Editnek!

Kelt: Szegeden, 2020. 09. 16-án.

Hazám

Hazám, hazám Te mindenem,
Mi mindent adtál meg nekem,
Hogyan viszonzzam életemben, Gondolkodom gyerek Feilemmel, Mi még
mára se érett tán teljesen.

Pedig megtanultam sokmindent, Saját hibáimból látva, értesülve,
S az iskola padban arra figyelve, Hogy többek között értünk, Érted, A
legtöbbet Kik tették eddig meg.

Rájuk is emlékezünk ma ugye,
Hisz eljött március tizenötödike,
Mikor a forradalmárok emlékére,
Gyertyát gyújtunk, ha éppen béke,
S nem elnyomás sújtja vidékünket.

Ezért is hálával tartozom Neked,
Hogy Földedre ekkor születtem,
Bő egy hétre pont huszonnyolc éve, Mikor szabadon utazhatom be, Minden
szép, egyedi térséged.

Ennek öröme nem hagytalak el,
Mindössze még csupán kétszer, Am gyakorlatilag csak egyszer, Mikor
erdélyi túsára mentem Egy kerékpáros szakkörrel.
Azonban tudjuk jól, sőt, legtöbben,
Még vitatjuk is azt rendszeresen,
Hogy az a terület is minket illet, Csak sajnós már az is odalett,
Mint akkor Vajdaság odalent.

De hogy a nyugatot is említsem,
Ahol született e költeményem,
Amikor nyaraltam ezen vidéken, A határ menti településeken,
Ausztriába is átléptem, kétségtelen.

Azt azonban nem tervezem,
Hogy valaha is áttelepszem,
Legyen az bármely nyelvnek, Kultúrának akár nemzedéke,
Életem itt élni kötelességem.

Elvégre ide szültek engem,
Itt is nevelkedtem Feil,
Támogattak mindenben, Mit viszonznom kell,
Innen is ezért megyek el.

A napsütötte Szegedre,
Hol e nap tiszteletére, Mint minden évben,
Hazák Hőseire emlékezve,
Most maszkot öltve tisztelegnek.

Kelt: Intaházán, 2021. 03. 01-én.

Ki vagy Te?

Tőlem ezt bő egy éve
Egy tanárom kérdezte,
Osztályomnak Feiltéve,
Érdeklődésével meglepve.

Hiszen óránk témája éppen
Nem kívánta volna ezt meg,
Sem a folytatást, mire jelenleg
Sajna nem is igazán emlékszem.

Ahogy mára már arra sem,
Én mit mondtam volna erre, Az ugye igen fogós kérdésre, Mi megér egy
misét, nemde?

Ha már engem elvégre,
Itt papnak néztek eleinte, Mire rácáfoltam rendesen, Sajnos, vagy
szerencsére?

De Önöknek mi a véleménye, Mit reagálnának hirtelenj ében,
Ha e kérdést Feiltennénk itten, Vagy bárhol a környezetükben.

Mert én ezen a helyen, Ebben a félévben,
Sokat gyűjtögettem,
Tapasztalatok tekintetében.

Igy már bízom benne,
Bárhová is sodor az élet,
Tisztában leszek már vele,
Meddig mehetek el Heimzeteiben.

Tartozom is Önöknek,
Óriási köszön-netemmel,
Hálámból hát megkérdezem,
Mit tanárunk tőlünk, tőlem, ki v. Te?

Ám mondott még bölcseleteket,
Például, hogy mi kell az élethez:
Türelem, alázat és fegyelem,
Némi kreativitással spékelve.

Ezekkel kívánok Mindenkinek,
Én, immáron már innen, Szegedről kellemes, Húsvéti ünnepeket!

Kelt: Intaházán, 2021. 03. 13-án.

Bozóki Ottó

Márcsak megmaradtál
Egy életre nékem,
Elment rég egy álom
Mi is maradt nékem.

Virág vasárnapján
Rózsa szálát vittem,
Ki emlékszik rája,
Hol érttedél engem.

S van még ezer rá csók
Tűz ifjúságának,
Elzúgó viharok
Életek egy nagy Háznak.

(B.O.)

Volt egy Tavasz

Volt egy szép tavasz
Mi elkísér végig,
Volt egy szép leány
Ki elrepült az éjig.

Lehozta tenéked
Fentről a csillagot,
Elmondta bánatát
S valamit adott.

Éreztél szép időt
Valahol estéket,
Megdermedt valóság
Fájó, bús remények.

S elhagytak engemet
Mámorok és kéjek,
Lehulló levelek
Lidércek és kéjek.

(B.O.)

Az idő

Elmúlik az idő
S vele a szép nyár,
Elmúlt rég egy álom
Eltűnt, messze jár.

S valahol a határ
Gyászolja virágát,
Elmaradtak könnyek
Mivé vált a Határ.

S keresztúton járva
Megígérted nékem,
Szívem maradt Árva
Végleg mentél tőlem.

(B.O.)

Kossa Zsolt

Dies irae

már semmi nem maradt belőlem, mi emberinek vélhető
már minden veszve van, mely szív és értelem
köddé sűrűsbödtek a kinnaltelt esztendők
rommá tépett ajkam szín és fénytelen

megbuktam önmagam, s a mindenség szemében
átkozódón ömleng orgyilkos szavam
megszüntem létezni az égiek kegyében
száműzötté torzít a végtelen harag

szörnyeteg szülőházam szüntelenül szitkol
hamuszín orcáján megdermed a pír
a józan ész villáma megrettenve iszkol
hontalan hívsággal háborúba hív

2012.XI.15. (K.Zs)

mivel is ajánlhatom én e szánas versemet
tán valaki, majdan megérthet engemet

2012.XI.16. (K. Zs.)

Jégarcú esztendő

mondd, ki szabja meg az áldott béke árát?
e kényes portéka sehol nem kapható?
a krózus hóhérbárdja kolduskézbe csorbul
álmaink ábrándja árván áltató

minden szónk enyészet martaléka
hurrikánt emésztő néma pusztulás
kihűl apránként az élmény zsarátja
vakon hamvasztá jégszín zászlaját

-ha lenne még mondandónk, s hozzá még több merszünk
-ha jönne még az ihlet, s néhány megdicsőült percünk
de kihúnytak a lángok, megfogant az átok
jégarcú esztendő, kettéfagyta vágyunk!

2012.VI.10. (K. Zs.)

meddő merengés marasztal

fölszántja a képzetem a rettenet ekéje
méla kételyem kegyencé korcsosít
rossz a jótól elváljon, maradjon?
dőre dilemmám merésszé morcosít

valami egész hiányzik belőlem
valami emberi, szentséges, szerény
temérdek félelmet hurcoltam kevélyen
bámulom a semmit: sorvasztón sekély

a délceg jövő kérkedőn vigasztal
szívem megdermed a torz jelen jegén
az ólmos múlt ábránddá silányul
végzet virágzik hívságom hegén!

2011. április 2. (K. Zs.)

megkésett vezeklés

életünk, mind megannyi titkolt veszteség
szakadatlan pereg homokórák százán
terméketlen mámor üdvözül gyanakvón
zabolátlan kéjjel gyűlölségünk láncán

szépségünk hólukskos vértócsába rútol
arctalan járul bírāja elé
érzékünk visszfényét káromolja csúful
félőrülten úzzuk trónusa felé

addig élünk, amíg félünk!
félelmes fény foltozza fekélyünk
álnok ördög vétkeinkre nem hozhat felmentést
végzetünk hú nemtője áld megkésett vezeklést

osztozzunk hát mindahányan tisztulásunk szentségében!
oldjuk fel bölcs titkainkat tévelygésünk tengerében!
rajtunk serken megváltásunk, egyetlen teendőn:
visszagyőzni régi arcunk, s létezni remeklőn!

2012.IX.11. (K. Zs.)

Triptichon 2012.11.6-11.9.

felizgulni

valami megcsillant az olvadó jég színén
valami émelyítőn negédes hínár
szánalmassá lesznek az ónos mindennapok
szánalmas-szelíden szól szótalán szitár

odaát halottaink fordulnak másik oldalukra
megorrontván feltámadásuk szelét
egyetlen szót formálnak mozdulatlan ajkkal
-felizgulni! -föltön féltve félkegyelmük felét

2012.11.6.

november

nehézkés napfény nemesül nábobba
szűkmarkún hinté az egykorvult tavaszt
megfakult emlékkép tündököl nárcisszá
félénken pislákol reménylőn vígaszt

toprongyos falevél rozsdáll nesztelen
elnehezült szívvel sóhajtva nekünk:
-hinnünk kell örökkön, s bízni tenmagunkban
-lázadó lidércfény-látomásra lelünk!

tán még ránk tavaszlik a gőgös természet
tán még újra földereng szívünk
az ordas télcár megfutamlík majdan
hálát hódol holtnak hitt hitünk

2012.11.7. (K. Zs.)

télidéző

Künn a szél dobolja ádáz taktusát
Benn a mélabú polipja vív csatát
Még föl-föl dereng a nyár ezer csillámja
Majd elröppen, mint szöszke csacskaság

2012.11.9. (K. Zs.)

NUKLEÁRIS TÉL: VERSCIKLUS

AJÁNLÁS: A „Nukleáris tél” versciklusomat az egykori 1987-ben bemutatott orosz (akkor „szovjetnek” mondtuk) film: A halott ember levelei c. alkotás inspirálta. A film egy elképzelt harmadik világháború okozta nukleáris világegés következményeit, ennek döbbenetes hatását az adott társadalmi közegre, mutatja be meglehetősen nyers, naturális képi világgal! Magam Ferenc pápával egybehangzóan úgy ítélem meg jelen életünket, hogy bizonyos értelemben: döbbenetes morális, politikai emberi kataklizma korát éljük a 2010-es években. Még pontosabban kifejezve én a lelkiismeretre, ill. annak hiányára utalva biztatok mindenkit, önmagam is a rendszeres, napi önvizsgálatra! Nevezetesen pl. lefekvés előtt 3-5 percben gondoljuk végig a napunkat, hogy mi az amit rosszul cselekedtünk, s azt máskor lehetőleg ne ismételjük meg, a jó cselekedetet viszont „vigyük magunkkal”, s tegyük kicsit elviselhetőbbé ezt a nehéz életet.

2014. november

tavaszsorvasztó télben

álomszitta pillám rezdületlen télt fixáló
renyhe langymellű kérleletlen parázna vágy
vértetetlen vásik szívem szétszabdalni
köntösében gyászol megvetetlen ágy

éber-játszi fénynyalábot ásít kornyadozva
stréber sárlelket üldöz útas-úttalan
minden zizzenetre keselyként rászámol
újhodatlan-újan távolít tavaszt

plombált panaszdal penészlik pendelyében
engedetlen esengő elzárt elítéltnek

vandált vonszol vándorbottal végső vallasra
tágas tévúton toporgó tavaszsorvasztó télben

2014.V.19. (K.Zs.)

valaki

valaki szakadatlan átüzen múltam siralomházából
valaki torzszülött nyomoroncként bűzöl görénymivoltától
valaki hallgatag háborog, mint elszánatlan lázongó árnyalak
valaki merő tévelyétől szürkétlennél szürkébb színvesztett árnyalat

2014.V.19. (K.Zs.)

hajnal váró

élemedett álságok keresztútját járom
felégetett vadhajtások pernyés nyomdokát
áporodott hívságok vesztőhelyén állok
hóözön áztatja napfény bíborát

mímelt önfeledtek berzenkedőn ámítnak
koholt önelégültségük porladt zátonyán
sokkolt ösztövérek bárdolatlan vívnek
alvó alattomoságuk alvadt alkonyán

2014.V.19. (K.Zs.)

epilógia

arcomon ötvennégy év szégyene sápad
ajkamat összeszorítja büntudatom
szememből hullagyalázat könnye patakzik
fülembe sikít zord gyászriadót:

- nulláról egészig újra teremni!
- nem a semmi pusztáin merengni
- s, csak akkor kéne verseket írni!
- ha tudnék végre emberül élni!

2014.VI.29. (K.Zs.)

heroikus portré

roppant vállán színi kultúránk ezer nyúge sajdul
nyájas orcája fiaskót győző életigen derűs otthona
föl kéne nőnünk mindnyájunknak mellé
ő nem befelé kunkorodó lelkű ostoba

markánsan megéli missziója minden mozzanatját
víg szóval bátorít kallódó elesetteket
csüggedten is úzi eléretlen célját
elszánt-segítón óv áldatlan elesetteket

örökifjú fölKent híve csábos szépneműnek
barátként is legnemesebb szívek közül való

hőn szeretett lánya boldogságát féltőn oltalmazza
önzetlen valója senkiével nem pótolható

2014.október 1. (K.Zs.)

Mi és mikor?

Mi adhatná vissza pompás elménk izzó ragyogását?

Mi támasztja fel törpévé töppedt énünk virtusát?

Mi nyújt vigaszt gigásszá gerjedt apátiánk zsákutcáján?

Mi repeszi rommá, rémülettől rettent rémünk rítusát?

Mi állítja gátját végeláthatatlan vesszőfutasunknak?

mi éleszi föl eltemetett lényünk üszkös hamvait?

Mi fog rendet szabni kardélre hányt eszményeink erjedt halmazában?

Mikor tudjuk végleg sutba vágni kényünk túlkös barmait?

Mikor szabad újra bízni, hinni, remélni és merni?

Mikor lehet igaz tekintetünk híven egymáshoz emelni?

Tudunk-e blőd szerencsétlenkedéseinken vígan fölülemelkedni?

Szertelen szemérmetségben szentelt szívvel szótalan szeretni?

Mi és mikor teremt édes harmóniát epés disszonanciából?

Mi és mikor keleszt ékes rapszodiát visszás dekadenciából?

Mi és mikor zenget éles záró akkordot céljavesztett viszályinkra?

És mi mikor sírhatjuk el minden könnyünk eltékozolt imáinkra?

2014. XI. 1. (K.Zs.)

Kéz a kézben

szájtépő vészbaglyok boldogító megújhodást huhognak
álmaikból riadva öntelten dübögnek dáridót
hiéna ábrázatukból megtorlások gúnyja csikordul
vádjaiktól tikkadtan görgetnek gügyögve lázítót

ráncbaszedett bolondériájuk kérges konokságtól hízik
ellenségnek billogozzák, ki bennünk nem feltétlen bízik
sánccratermett porondvénájuk férges pokoltánctól dívik
pellengérre kárhoztatják, ki nem ábrándjuk hómezején sízik

mily felemelő cél is lenne kéz a kézben építeni
hasztalan harcban sebzett véres lelkünk öröklétté szépíteni
kezdő gesztusunk mindehhez oly hihetlen nehéz meglelni
tarthatlan bajban edzett népet pörölykeménnyé nevelni

2014.XI.2. (K.Zs.)

VÉGE

Weninger Richárd születésnapjára

/ in memoriam /

szépséges szegedi pátriánk mítikus tartóoszlopa,
messzenéző zenészálmok bátor valóraváltója,
delejes derűjével bús szívemnek megvígasztalója,
eltökélt eszméink lebírhatlan életkedvű felmagasztalója

-hozzád járulunk ím, hogy ifjonti erőd plántáljad belénk,
egy biztató égi jelet küldj odaátról felénk!
s, mi híven követjük forró szíved hús cirógatását,
hegyeket mozdító szilárd hited fennen ragyogását!

egész életutaddal követendőráti szeretettel példát áldoztál nekünk
örökkön hirdetted: e világ jobbá tehető velünk
hárfázni-vezényelni tanítottál ígéretes tehetségűt, és géniuszt egyívásúan
szelíd szigorral szerettél, szétforgácsolt szívvel, szófogadón szorgos
muzsikuspalántákat

előadóművész fényed átível évszázadok hosszú sokaságán
karmesteri vénád áthatja majdan létező korok széles zeneóceánját
szuggesztív lényed rárímel mindennapjaink tengernyi gondja-bajára
mit örökökül ránk testáltál igaz tanulság mindnyájunknak boldogulására

(tiszteletbéli tanárom emlékére baráti szeretettel!)

2014.XII.21. (K.Zs.)

Sóhajtott kívánság

Bíz jó lenne kicsit másként élni

Tíz jó percet az élettől remélni

Méltán magasztos, gyönyörű tettekről regélni

Jelenünket kéne könnyed önfeledtséggel megélni

Ifjontin megújult boldogsággal pertut inni

Napjaink szétfakadt fonalát élénkké színezn

Valahára minden embertársunk szép szóval illetni

S nem kőkonok rátartin magunkat mímelni

2015.11.24. (K.Zs.)

/Ez talán eddigi legnépszerűbb versem/

Fantasztagloriána

Földbedöngölt hittel lehetetlen megváltást esengni
Gyöngybe göngyölt klipsszel szeretetlen megbánást feszengni
Szétdorbézolt léttel kinek-minek akarnál imponálni?
Véropcsékolt hévvel kivel-mivel kaparnál kintornázni?

Árulkodó nemtetteink néha suttogástól pironkodnak
Tárulkozó megtetteink léha kuttyogástól pironkodnak
Sápítózó senkiházi séma: csunyaságból siránkozik
Hárpítózó jenkivári néma: tunyaságból rimánkodik

Akarhatatlan akarnok arcán aggódom apályomon
Vakarhatatlan varangyok sarcán sarlózom sasláncomon
Jóságmentes lázban lovaglok szalutálva széngőzössé
Méltóságmentes mázban mosakszok makulátlan mérföldkövé

2016.XI.9. (K.Zs.)

/E vers, azt a testi-lelki zűrzavart tükrözi vissza, ami bennem lassúdan csordogál, ebbe a másfél hónap óta, mióta a Pszichiátria Fekvőbeteg Osztályról eljöttem. /

Állóháború a reménytelenségben

Elhagyatott lélekvesztő mélyén sántikál megkövült erényem
Átgázolt nappalok, szélütött éjszakák szorítanak falhoz
Reménynek mákszemnyi hírmondója sem maradt ezévre
Tiblából kivénhedt, ütődött vadszamárt szólítanak rajthoz

Aztán megindul a mindhalálig tartó, rőt embervadászat
Megúnt, levedlett áramlatok csapnak össze végkimerülésig
Bambán, jegeces tekintettel pislogunk mentsvárat keresve
Ledúrt, megfeneklett távlatok kapnak tűzre élvetemetésig

Következetlenségünk bárgyú magántéboldóján lézengünk jajveszéklőn
Ránkrohadt múltunktól szabadulnánk eszehagyott árván
Lehetetlenségünk lódul kiérdemesült, kártékony kirekesztőn
Átzuhant útunkról magyarulnánk hiteszabott vásznán

Embértársaim szúrós tekintettel kaszabolnak hátba
Hibbant bóklászásom lábszagú tájékra taszít
Kutyafuttában villog behintetlen földemnek átka
Bágyadt birkaarcom szűkagyú szándékra tanít

2017.VI.15. VII.1. (K.Zs.)

Hatvan hideg szó a hiábavalóságnak

(Én, és a vérebtetem)

Kérgessé korhadt önisméltések páternoszterén sorvadok
Összefércelt lázláncok könnymarta zsánerposzterén borzadok
Szétrágott élménykapca morikálón koronázza orcám
Átoktépte kéménypadka völgyvájón boronázza portám

Oszlásnak indult vérebtetem bazsajog bűzében
Széjjelagarászott őszutón ödöng makrancos művében
Föleszmelésében díszszemlék szépeltő kavalkádja pezsdül
Hallóidegében téveszmék észvesztő giccsódája zendül

Sótalan révedünk kivérzett létezésünk emlékmorzsaíra
Szótalan kérdezünk mivégre széptevésünk kelléktorzsáira
Árnyakszötte pókhálón pillantjuk jellemünk jégvárát
Vágyakszötte csókhágón csiklandjuk szellemünk széltáncát

2017.X.26. – XI.26. (K.Zs.)

Enervált kívánság

Vérszegény fantáziám esdekel irgalmas bebocsáttatásért
Álomittasan szendergő mindennapjaim dörcös mámorán
Képregény Abbáziám vesztegel siralmas leplombáltatásért
Kámforillatban szenvelgő cinkelt lapjaim görcsös számsorán

Ha félni kezdenék, úgy a szél harangozzon velem!
Talán leszek újra, ha számít még a sors reám
Vagy égni edzenék, s túl a vég habarcsoljon nekem!
Hazát lelek múltra, haláli tért a kor kreál

2018.VIII.3.- VIII.8. (K.Zs.)

Ajánlás: Ördögi körben fejlődő társadalmi közegben, csak ördögi ihletésű
verset tudok írni, s ez nem mentség, de tény!

Szeszélyes évődés

Feszélyezett félmosolyom tündököl tél torán tavaszi reggeleken
Henyén hadarva hunyorgok agglegény szememmel ravaszdi szerelmesen
Kedélybeteg kénykonokom früstököl fény fogán paraszti pendelyemen
Kretén kacajjal kuncsorgok nagymellény eszemmel malasztí menhelyeden

Éltes méltatlanság köszörüli kintornás káromlásod
Nyeszlett badarsággal bájolgok sündörgő sértettségemen
Céhes céltalanság köpölyüji víztornyán váromlásod
Cserzett csavargással csámcsogok fülgyötrő félszegségemen

Felvigyázott létezésed tűnődik látnok rettenetemből
Mostohán levitézlett egyéniségem rogyant ragadványain
Elvirágzott széptevésed bűnhődik álnok jellememből
Ostobán megkísértett felékítésem fonnyadt faragványain

Akarnok rátartiság vezérli vérmes verbál mosdatásod
Bosszúm szárnyas angyala aratja alattomosságom
Varacskos állatiság metéli mérges megátkozottságod
Korccsúl kányadt karvalya kaparja kavardottságom

2018.IV.19.-VII.6. (K.Zs.)

Ajánlás: Ebben a szorongató szürkeségben, ami az idej esztendőt jellemzi, számomra, úgy érzem lehetetlen igazán ihletett verset alkotnom.

Plátói vágyakozás?!

A napnak minden pillanatában érezni akarlak
Nem bírok immár lakatot tenni számra
Vágyam óceánján viharzok szerelmed szomjúhozva
Megfutamodok, de Rád találni sehol sem tudok

Valami balsejtés szövi át óráim másodperceit
Valami kíneserves rettenet rideg szirénáján
Ólmossá nehezülnek kínnal telt ajkaim
Ólmossá rímszederjes dörrenet dübbenő dézsáján

Látnok lázálmomban lidércfény világol
Bárdolatlan bántás ront rémkíntornát
Gyönyör mámorába süllyedtem önmagammal
Számolatlan szárnyán ont orrvitorlát

S, hogy mért remélek mégis?
Tán csak démoni vágyam késztetí szívem
Szeretnék mindörökre magamba temetni
Együtt felmagasztosulva lágyan ölelni szíved

2020.V.18. Makó (K.Zs.)

Szerelmi vezeklés

Önemésztő tűz izzik bensőmben

Végtelen poklom árnyát égeti valóm

Szétzúzott lelkem percenként penitenciázik

Jéglelkemben üszkök zsarátját négyeli bakóm

Bűnhődni kell e félkegyelmű megalázkodásért

Elviselni emelt fővel a lelkipurdalást

Megrettenten nézni farkasszemet a jelen hízelgésivel

Szerелеmben kivérzett szívvel túrni a megkínóztatást

2020.VI.17. (K.Zs.)

Köszöntő ének

Immáron négy évtizede ontod Reánk narancsszín orcádat
Csüggedést hírből nem ismerő, vevőcsábító hiteddel
Pírmámort adj életünknek, boldogságos vágy kacagó rózsája
Küldetésed nyújtson vigaszt, hívogatón szép szemeddel

Megéltél sok megpróbálást, zúdultak Rád valós-valótlan szólások
Te vitézül megvívtál bárminő veszéllyel, panasszal, bánattal
Regéltél jövőbelátón, hitet csihol pajkosan melengető sóhajod
Isten éltesse Szeged Nagyáruház, maradj Öröklétünk Napsugaras
Nyárasszonya!

2020.V.26. (K.Zs.)

Ajánlás: Ki tudja mit tartogat még mindnyájunk számára a 2020-as
esztendő. Ezért írtam meg jóval e pontos XII.4-i jubileum előtt eme
versikét

Profán fohász

Édes Teremtőm, mondd mért is nem tudlak úgy igazán szeretni?
Ha Rád gondolok, gyakorta gyilkos gyűlölet mardossa szívem!
Mi végre a Szeretet, mondd el, súgd meg Nékem mi fán terem?
Türelmet adj, Békét, Megértést mert ezek híján a Világ magából kivet!

Valami megrögzött mételynek kéne kivesznie Belőlem?
Igaz Szívvel, igaz Tetteket cselekednem Veled!
Megértőn óvó Felebarátból Kenyeres Pajtássá, Szerelemtárssá válnom?!
S mindezért örökkön, önzetlen szolgálnom Neked!

2021.VI.8. (K.Zs.)

ha-ha-ha-ha

hallgatag mélabú kísérti elszabadult gondolatfoszlásom

halványra betegíti gyerekségem madárlátta szarkalábait

hasztalan görgetem sziszifuszin elmagyarult fondorlatforgácsom

hamarjában szenderíti hevességem számárrágta csacskaságait

2021.VI.10 Kun Zsombor (K.Zs.)

megjegyzés: a Kun Zsombor természetesen a választott költői álnevem

Szeles – Verbovszky Andrea

Meg nem született gyermekemhez

20 éve várok rád
te piciny apróság
hogy fogjam a két kezed
Én akkor is szeretlek
ha meg sem születél

Még várom hát
a sohase lévő csodát
Ha világra hoználak
minden tudást rád hagynék
Igen – az apád is szeretnéd

A természet elbánt velem
sohase lesz már gyermekem
Az apád is nagyon várt
téged a csepp csodát

Álmomban is vajúdok
de nem hozok világra
magzatot
Gyermektelenül
meghalok!

(Sz.V.A.)

Gőgös nagyúr döntött felőlem
Kezem, lábam, testem megöli
a félelem
Elég korán idegosztályra kerültem
Nyomták belém a koktéltékokot,
oly erősen
bamba-zombit csináltak belőlem

Lelkem rabja lett a piruláknak
az orvosok elneveztek drog-ásznak
Tehetetlen testem ledermedt
s hagyta e kegyetlen tettet

Most, hogy készülök meghalni
kitettem a táblát
/Ne tessék zavarni/
De mielőtt távoznék, azt még
megírom
Az orvosok ásták meg
mély sírom!

(Sz. V.A.)

Óh Istenem .....

Ébren ér a nappal
ébren az éjszaka
Nagy az én bánatom
nincs lelkenek vígasza

Kérlek Istenem
hallgasd meg fohászom
Mentsd meg a férjemet
mert nagyon imádom

Férfi testét fájdalom
és betegség eszi
Tiszta lelkű ő
nem ezt érdemli

Fohászkodok hozzád
mint egyszerű halandó
Hallgasd meg sóhajom
a lelken eladó

(Sz.V.A.)

Késő már ...

Kéjes villanás
rázza fel testemet
Kívánlak, szeretlek
késő már ....

Férgek hada
rágja szívemet
Beteljesülés óh
már nem lehet

Sorsunk más
nem lehet
Nélküled
senyvedek

Sötét szemfedél
borítja szememet
Az ösztönök világa
eltemettetett

(Sz.V.A.)

Jánosom

Mit is mondhatnék
néked
Senkit se szerettem úgy
mint téged
ajándék volt léted
Ne hidd azt, hogy
oly könnyen tovalépek
nélkülem jobb lesz az élet

Vigyázz magadra, arra
kérlek
S arra hova én megyek
te ne gyere, az az
enyészet

(Sz.V.A.)

A kis unokaöcsém

Márk! megváltozott a világ
mikor kis tested a
világra jött
Virágos lelked, sokakban
keltett földi gyönyört

Odaátról vigyázom lépteid
Légy majd erős férfi
és hozz békét, boldogságot
a világra!

Küldetésed van, nélküled a
mindenség oly árva lenne

De te már most is a
jövő reménysége vagy
Veled a világon
mindenki boldogabb

Derűsen nézem első lépteid
Mérföldes utat fogsz bejárni

Nem leszek már mikor
célba érsz
Ne legyen társad

soha a félsz

Mindenre képes vagy, tudom
mire földi halandó
léted képessé tesz

Imádkozz Istenhez, és
sohasem törsz meg ...

(Sz.V.A.)

Dóra

Tétován tündöklő szemeit kutattam
s az értelem lángja égetett
Közelében lángra kaptam és
törekedtem a tökéletességre

Döcögve haladtam előre
megfelelni sohase sikerült
Azt gondolta rólam
túl lépem határait

De gyenge jellemem
folyton megbukott
El kellene engednem
de még mindig ragaszkodom

Ő – a barátnő
önfeláldozó és határozott
Én meg a bort vedelem
gyógyszert beszédem
Egy élő halott vagyok

Odaát is majd rád
gondolok
Mi lett volna ha reád
hallgatok

Ma is élne barátságunk
de én már elkárhozok

Ne ejts értem szemernyi
könnyet se Dóra!!!

(Sz.V.A.)

Anyám

Nem símogat többé
jó anyám, dolgos kezeivel
Megszűnt létem értelme
hálám tárgyát sötét sír fedi
Miért őt bünteti Isten
az én vétkeimért
Unokái forró szeretete
éltette megtört testét
Pokollá tettem életét
Nincs bocsánat!!!

(Sz.V.A.)

A férfi akit nagyon szerettem ...

Dali fenyő tövében

találtunk egymásra

Örök szerelmet

ígértünk

Áldását adták ránk

az istenek

E forró tűz ma is lángol

de barna szeme oly távol

figyeli küzdelmeimet

Sorsát nem fordíthatom

a magam malmára

Nem arra született

hogy nejét ápolja

Menj, ha menned kell

vagy megyek én !

(Sz.V.A.)

Szilánkos szívemet
hova is hordozzam?
Miért várjam a kikelet
furcsa fuvallatát?

Nem enyhíti fájdalmam
földi símogatás
A kénköves pokol
elégeti létem nemezét

Elárultam a férfit
kit szívvel szerettem
A bűneimért Isten nem
fogadja be többé testem
A kárhozat útjára
léptem!

Nyomomban sarjadzik
a gaz, mi ki nem
írtható, csakis a
tűz pusztítja el

Bevetem magam az
enyészetbe, és végre
szilánkos szívem
porrá válik és hamuvá

S pernye száll szerte
a világba

A sötétség után fény
tör minden irányba

(Sz.V.A.)

Őrült szerelem

Edzett acél lelket
bérelnék, ha lehetne
Rozsdamarta vasszívet
még, ellehetne benne

Imbolygó árny testem
már a végét járja
Csak azért élek még
mert Jánosom drága

csoki szemeivel
arany szivével
tajtékos testével
édes nedveivel

tébolyult lelkem táplálja

Csak ő érte élek
S minden erőmmel
boldoggá bódítom
erjedt szerelemmel

2016.07.21. (Sz.V.A.)

Furcsa fények, villódnak falamon
nem jön ki szó, szederjes ajkamon
Lomha lidércek szállnak a légben

Távolból, félrevert harang szól
világvége hangulat ostromol
Riadtan rejtőzök, a reszkető éjben

Dideregve toporgok, a jéghideg kőpadlón
fájó lelkem, sóhajt egyet sajjón
Immár kilépek a korhadt erkélyre

Sugalják a lények, nincs mitől féljek
s a mélybe lenézve, elszántan kilépek

Csukott szemmel zuhanok hét emeletnyit
Testem koppan, nagyot loccsan ... kukk.

Kialszik életem, immár halott vagyok
Olyfurcsa a nem lét, végre felpillantok

Örömmel dúdolok, egy furcsa dallamot
könnyedén szálllok, a full fehér fénybe
Nem vagyok rab többé, testem börtönébe

Szeged 2016 (Sz.V.A.)

Heteske

Idegosztályra kerül, a szegény nevelő
szétzilálta lelkét, a sok, sokkoló serdülő

Drogdíler ápoló karmaiba kerül
vérében a drog, örökre elvegyül

Hetednapra arra ébred, a volt tanító
oktatják zordan, hogy a zártosztály nem nyitható

Sorsod eldöntetett
Lelked kiöntheted
ha, hetednapra
meghallgat pszichiátered

Bomlott az elméd
Megállapítja
s a súlyos kórismét
papírra írja

S más sincs ezután naponta 3×

Comandante nővér kérdi: -

Gyógyszerét bevette?!
Vagy beadom injekcióba!!!

Hetente 7×3×

Hát számold ki, hogy hányszor, ...folyt. köv.

Szeged 2016. 10.20. 4⁴⁷ (Sz.V.A.)

Oszló világ

Nincs szentebb, mint az isteni szentség
mégis dögevők uralják, a Kárpát-medencét

Te rút csecsszopó, meddig szívod még
jó anyád kiszáradt keblét?

De megérdemli sorsát, Isten teremtménye
nemzet, nemzetnek saját ellensége

Oly gonoszak a földnek, pokol fajzatai
vérszopó-vírussal fertőzi magzatait

Sarjaik kevély-léte ára
nemzőik, szörnyű halála

Neonevelő osztályra kerülnek e csecsemők
sötét hadsereggé serdülnek, a hű erők

Borzadály e bűnös birodalom
hírét hirdeti, határtalan irodalom

S most már a pofámat jobb ha befogom
mert Ópusztaszer, vagy rosszabb hely lesz
sorsom!

Szeged 2016.10.20. (Sz.V.A.)

Fohász a Földért

Lehajtja fejét a királykék ég
csóvája egy üstökösnek szét ég

Kételyek közt, hiszem
a mennyország létet

Mégis imát mormolok
hozzád istenség
Szánd meg ezt a bolygót
A Föld nevű, szépség
megszűnik létezni,
eltiporja véres-vércsék
hadserege, egyik a
másikat öldöklő
Ember-embernek
eretnek ellenfele

Mégis imát mormolok
feléd istenség
Mutasd meg hatalmad
s mentsd meg ezt a bolygót

Jó szerencsét!

Szeged 2016.10.20. 4¹⁰ (Sz.V.A.)

Ima az elmúlásért

Minden földi ember
vétkéért meglakol
Miért verdes, még szívem?
zörögve zakatol

Mi tart még életben?
hisz oly gyarló vagyok
Ezer sebből vérzek
de bele nem halok

Szólíts magadhoz
teremtő uram
Nincs ki megsírasson
hagyd, hogy elpusztuljam!

2016.08.20. (Sz.V.A.)

Átok

Reszketve remélem,
hogy a pokol kínja
marja szét a létem

S megszűnik a vétkem
mert a földi létben
oly átkozottul éltem

Bűnömre nincs mentség
legyek hát átkozott
váljon valóra vágyam
Legyek el kárhozott!!!

The End

2016.07.27. (Sz.V.A.)

Utolsó kívánságom

A temető bogár
velem, jóllakjon
Horpadjon be
kopár sírhalmom

Nem kell virág
nem kell irgalom
S, csak azt kívánom
Mindenki hagyjon
egyedül porladni
s, senki se sírasson

Mindenki vígadjon!

2016 (Sz.V.A.)

Igen, igen ...

Csókos szádat, puszilgatom
kedvenc dalod, dúdolgatom
hajtincseid, borzolgatom
fázó tested, betakarom

Jancsim szíve, félve dobog
barna szeme, szinte ragyog

Szavak nélkül, azt kérdezi
arája akarok-e lenni

Válaszomat nem is sejti
igen, igen, csak ennyi, ennyi

Örömében sírva fakad
a szava is torkán akad

Súgom neki, ne mondj semmit
csak „szeretlek”, elég ennyit

Egyszerű, mint az 1×1
te engem szeretsz, s én tégedet

R rád bízom az életem
öledbe ejtem fejem

Beindul köztünk a kémia
bocsi, de ezt nem vetem papírra

Beteljesült szerelemmel
izzó, forró testtel

Gyönyört, gyönyörre halmozunk
gondolhatod, nem malmozunk

S ezen az éjszakán
örökre egymáséi lett
egy fiú és egy leány

Házasságkötésünkre szeretettel, ajándék Jancsimnak.

Puszi.

Andy

2011.07.02. (Sz.V.A.)

Love story

Múlt

Szereltem gyerekként, jöttem napvilágra
ijedten néztem, hogy néz rám a bába

„Sápkóros e gyerek, nem sokáig, él majd
gyenge fialás, nem csinál túl nagy zajt”

A jóslatnak megfelelni igyekeztem
magam ellen, sokmindent terveztem

Mivel, áldott jó nagyapám fóntról óvott
nem cselezhettem ki a sorsot

Mamikám is a mennybe költözött
már ő is és papuska is féltve őrzött

Sokáig bogoztam, sorsom fonalát
míg egy napon, a szerencse, rám talált

S innentől az álom valósággá vált

Jelen

Egy felhő sarkából a Hold rám ragyog

és mosolyognak rám a csillagok

Égi jelet küldött a holdsugár
Pusztaszeren a szerelem rám talál

Buszma buszon ülve bambulok
a Szeri-tó partján lengnek a bambuszok

A faluba érve, tétován nézek szét
keresve, a nekem szánt, férfi tekintetét

Kósza pillantásunk mikor találkozott
a hideg külvilág, forróvá változott

A friss szerelem perzselő hevével
kacéran zúdult ránk, teljes delejével

Másnap a valóság kicsit visszárántott
oké, hogy János van, de miért ezek a rácsok

Hatalmas épület, oltalmazott minket
a jól ismert holdsugár újra ránk tekintett

Bátran néztünk, egymás szemébe
összeházasondtunk, úgy mentünk a télbe

Édesanyám elment, e világról,

hogy mi kikerüljünk
ő azért van, oly távol

Megvetettük lábunk, stabilan Szegeden
némi segítséggel, működünk rendesen

S igaz, hogy nem értjük
száz baját, e világnak
De éjjel – is- nappal- is
itt vagyunk egymásnak!

(Sz.V.A.)

Letésem a lantot, s a
szögre akasztom
Böködnek, miért nem szól az ének
S én csak remélek,
hogy rajtam kívül
másnak is eszébe jut játszani
szépet kevélyet

1996. (Sz.V.A.)

A kintorna kiállja
vásott füled
hetedhét próbáját
Különben sem lesz
oda a kintól, ha
nem válik be
Szféra zenéje, s
nem lesz, üres
életed, egyedüli
reménye

1996. (Sz.V.A.)

Taigetosz XX. sz.

Látszólag ép
csak lelki-nyomorék
Ember küzdj,
ha már megúszta
Taigetoszt, a te
sorsod az élet
Te sérült lélek
Nem te választasz
lapot
Az Isten oszt!

96.09.04. (Sz.V.A.)

Megsemmisülés

Vénnarancs felhőszínű
szemed, radar sugarait
rám veted
Én kitérek előle, de
már, nem lehet, bemértél
áramvonalas testem
Isten veled

1996.09.04. (Sz.V.A.)

Vegetálás

Lassan bandukolnak a másodperc
mutatók, azt az időt jelzik, míg
élő lesz a holt. nem érzi, hogy éhes
pedig éhen hallhatok
Aszalódik szépen, az üres test
a lélek már rég kiköltözött
a génhibás egyedből
Csak porhüvelyem árválkodik,
üresen, merengőn.

(Sz. V.A.)

Gazdag – szegény

Összegyűjtöttél mindent, mi

csak megvásárolható

Halmoztad kincseid, s most

mind odaadnád, ha volna

boldogság eladó

De az nem megvásárolható

Ingyen osztja a mindenható

1996.07.25. (Sz.V.A.)

Téboly

Reszkető szívvel
búcsúzom tőled
önelégült öntudat
Mától, más mezsgyére
lépek, ki tudja
innen a kiutat

A mámor távolba
repíti, elfáradt
testemet
A külvilág halottnak
hisz, de legalábbis
eltemet

Mától megszüntem
létezni, mint
Verbovszky Andrea
Innen az útjelző
a téboly-kaloda

(Sz.V.A.)

Itália

A tenger sós nedvei
csipkésre rágják
Szardínia partjait
miközben rádveti magát
a kanok népes serege
Termékenyítő táncot
lejt, az este
a sétányokat, mámor-fátyol
lepi el, a fiatalság a mának él
de holnap holtan terül el
Ma még duzzadó erejét élvezi
de a végzete utól érheti

(Sz. V.A.)

Taigetosz eposz

Kár volt megszületned
világtalan csecsemő
Véget vetnek életednek
mire a nap feljő

-

Oh te drága kiseded
miért nem ordítasz
E világnak máris
hátat fordíthatsz

-

Ki hibásan jön világra
kiveti a társadalom
Elviszik a Taigetoszra
vére fröccsen a sziklafalon

(Sz.V.A.)

Tévúton

Féreg lelked rágja a boldogság
rózsaszín sugarát
Nem tudja, hogy nem szájon át
kell bevenni

(Sz. V.A.)

Köldökzsínór

A láthatatlan köldökzsínór
behálózza életedet
Folyton félsz, hogy rosszul
lépsz, és elszakad
És akkor mi lesz, ki hal bele
az anya, vagy a gyermek,
Esetleg mind a kettő
Rágd már el a vezetéket!
és a gyerek FEL-NŐ

(Sz.V.A.)

Szennyeződés

Hófehér lelkem, eljött közétek
tisztán, csillogón
Milyen szürkévé lett, nézzétek
e sáros földgolyón.

(Sz. V. A.)

Áram dráma

Görcsök közt rángasz
Miért fogod a vezetéket
Onnan szeretnél életerőt
Ha nem örököltél eleget
nincs mit tenni, fogd,
csak azt a vezetéket
Hátha a szívedbe nyílal
a felismerés, ez volt a
halálos áramütés

(Sz. V.A.)

Mutáció

Génjeid nekiiramodtak,
hogy idejében a helyükre
kerüljenek, de egy piros
lámpa, vagy csupán
lassúság, és hibásra
sikeredtél, kit okolhatsz,
hogy ilyen lettél!?

(Sz.V.A.)

Lacus

Megszépítetted életem
örülök, hogy szívembe
költöztél.

Meghúztad a harang-
virágot

ébredj Andy, nyiss
a világ felé!

Ketten együtt többre
megyünk.

Nem forgácsolódnak
szét gondolataink
mindenünket megosszuk
egymással

Gazdagabbak leszünk
ezáltal

(Sz.V.A.)

Nem alkottál szobrot
Nem építettél házat
Nem szültél gyermeket
Nem ültettél fát
Nem találtál fel újat
Miért várod az élet végét
Hogy valaki megjegyezze:
Hisz nincs nullább nulla nálad

(Sz.V.A.)

Po(á)r sor

Polcon árválgodik
igaz a por lepi
de még a feledés
homálya nem fedi

--

Agymétely ha vagy
hagyd békén agyamat
rágj jobb szürkeséget
gazdagot, zsírosat

--

Bűnös lelked végre
elkerül, e csontra
aszott testből, rettegve
menekül

--

Július óta tervez
épít, lótfut, kalapál
csak épít, csak épít
mást nem csinál
és decemberre kész a
nagy homokvár

(Sz.V.A.)

Fejben dől el

Hófelhők tornyosultak az égen. Varázslatos világ tárult elénk Ezernyi apró, csillogó, fehér hópihe csiklandozta érzékeinket. Orcánkra pírt varázsolt a hideg. Jégvirágok szegélyezték a kirakatot. Nézttem bűvölnen a bábu lábán lévő sportcipőt. Eredeti Nike, hófehér csoda, az ára meg csillagászati. Nekem sosem lesz ilyen, állapítottam meg. Milyen világ ez, reszketeg öregapók hordják, az SzTK-ba menet, csupán kényelemből. Elgondolkodva értem a suliba. Meglepődtem, hogy ma lesz a futó válogató. Nemhogy, tornacipőt nem hoztam, fapapucsban álltam a rajthoz. Mindezek ellenére hoztam a formámat. Korosztályos első, és iskolai első lettem. Indulhatok a mezei futóversenyen Képviseletem a sulimat

Eljött a nagy nap.

Aláírásom ellenében, kaptam egy használt stoplis cipőt. Szorongva álltam a rajthoz. Úgy éreztem, mintha, idegenek lennének a lábaim. Jó ég!! Hogy fogok ezeknek parancsolni.

Elhangzott a sípszó.

Nyomultam a többiekkel előre. Kezdünk szétszóródni. Az élmezőnyben lihegtem. Egyre jobban elhúztunk a versenyzők tömegéből Régi ellenfelemmel kellett felvenni a ritmust. Közel voltunk egymáshoz. Még egyikünk sem mert mindent beleadni Vártunk és csak egymásra koncentráltunk. Szinte minden más megszűnt számunkra létezni. Közeledett a célegyenes. Még mindig fej-fej mellett haladtunk a cél felé. Ekkor, megpillantottam lábán a hófehér csodát.

Nyomban kiestem a ritmusból. Lábaim ólom nehéznek tündek. Gondolataim zavaros össze viaszágban próbálták uralni a helyzetet. Szégyeltem magam a külső benyomás keltette látszat hátrányos helyzettől. De a helyezésemet már eldöntöttem lelkiekben. A kisebbségi érzés győzedelmeskedett, én meg elvesztettem a versenyt

Mostani eszemmel, nem így kellett volna történnie

Ha papucsban nyerni tudtam, nem kellett volna rangsorolni magam a viselt cipőm miatt, másodiknak, ha egyszer képes lettem volna nyerni is.

Boldog Karácsonyt! Merry Christmas 2018

Szeged 2018.12.21. (Sz.V.A.)

Képek a betegek munkáiból

